

หน่วยงานเล็ก หัวใจหลัก

อันดับแรกต้องขอรายงาน รากเหง้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนกรุงเทพเกิดที่กรุงเทพแต่ขอตายอยู่โคราช ศาสนาอิสลาม (กินหมู) มาอยู่โคราชเมื่อปี พ.ศ. 2540 ตามชายคนรักมาอยู่โคราช รวมแล้ว 12 ปี มีบุตรที่น่ารัก 2 ตัว ตัวผู้ 1 ตัวเมีย 1 อดีตใช้ชีวิตกับแม่ย่า (แม่สามี) ที่บ้านพักของหน่วยงานราชการ บ้านพักโรงพยาบาลค่ายสุรนารี และเมื่อปี พ.ศ. 2544 ข้าพเจ้าได้เข้ามาทำงานที่โรงพยาบาลในตำแหน่งปุ๋ยพรีพรี (เลี้ยงเด็ก) ที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก รพ.ค่ายสุรนารี เป็นงานที่ไม่ค่อยตรงกับบุคลิกและหน้าตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนตัวใหญ่ ผิวดำ น้ำเสียงแข็งๆเสียงดัง ตาโต (อดีต) แต่บุคลิกของข้าพเจ้าทำให้งานผ่านไปได้ด้วยดีเพราะเวลาผ่านไปนานหรือทำกิจกรรมในห้องการเรียนรู้ หรือการสอน เด็กจะชอบเวลาดูเด็กๆก็จะกลัว แต่ก็รักที่จะเป็นปุ๋ยพรีพรี

ช่วงปี พ.ศ. 2547 ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ชายคนรักก็หาคนมาช่วยเลี้ยงลูก (ถ้าให้เล่าตอนนั้นก็คงมีแต่น้ำตา) พร้อมกับมีการปรับเปลี่ยนหน้าที่การงาน ชีวิตครอบครัวเปลี่ยนหน้าที่การงานเปลี่ยนในช่วงเวลาเดียวกัน แต่ใครจะไปรู้ได้ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแยกทางกับชายคนรัก ออกจากบ้านทรายทอง (บ้านแม่ย่า) ปรับเปลี่ยนงานมาทำงานที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมชายในตำแหน่งพนักงานช่วยการพยาบาล แต่ชีวิตก็ไม่ราบเรียบอย่างที่คิดเปลี่ยนจากปุ๋ยพรีพรีมาเป็น Aid (พนักงานช่วยการพยาบาล) ต่างกันราวฟ้ากับเหว แถมยังก็ต้องเข้าเวร 8 ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถทำได้เพราะช่วงเวลานั้นเป็นช่วงปรับเปลี่ยนการใช้ชีวิตครอบครัว ข้าพเจ้าต้องดูแลลูก ในขณะนั้นลูกมีอายุ 4 ปี ไม่มีใครดูแลเพราะข้าพเจ้ามาอยู่โคราชตัวคนเดียวไม่มีญาติพี่น้องแม้กระทั่งเพื่อนมีแต่เพื่อนของชายคนรัก แต่ความโชคร้ายของข้าพเจ้าก็มีความโชคดี เพราะมีนางฟ้า ตัวใหญ่ หน้าหมวย (พ.ท.หญิงศิริจิต) ให้ข้าพเจ้าปรับเปลี่ยนหน้าที่จาก Aid มาเป็นพนักงานบริการ (คนงาน) ข้าพเจ้าไม่ทราบระบบระเบียบของทหาร ไม่เคยร่วมงานกับคนหมู่มาก แต่การทำงานที่ศัลยกรรมชาย ข้าพเจ้าได้ความรู้มากมาย หน.บอกว่าเป็นคนงาน Ward นี้ต้องรู้จักเครื่องมือ อุปกรณ์ของ Ortho เวลาให้หิบบจะได้หิบบถูก หน. Ward เป็นคนใจนักเลง เมื่อทราบปัญหาของลูกน้องจะเรียกลูกน้องเข้าห้องแต่พวกเราเรียกกันว่า “ ห้องเย็น ” เพราะถ้าใครถูกเรียกจะรู้สึกเย็นๆ ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องชายคนรัก เรื่องลูก เรื่องการเข้าเวรคนงาน หน.ก็หาทางออก โดยให้คำพูดแฉ่คิด ข้อเสนอแนะและทางออกกับข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เจอกับนางฟ้าคนนี้ ข้าพเจ้าก็คงหาทางออกในชีวิตไม่ได้

และเมื่อปี พ.ศ. 2549 ชีวิตของข้าพเจ้าก็มีการเปลี่ยนแปลงในหน้าที่การงานอีกครั้งแต่ชีวิตครอบครัวไม่มีการเปลี่ยนแปลง (หาไม่ได้) ย้ายมาปฏิบัติงานที่หน่วยเคมีบำบัดหน้าที่การงานในหน่วยเคมีบำบัดคล้ายๆกับงาน Ward อื่นๆ แต่ที่ไม่เหมือนกับ Ward อื่นๆ คือเพื่อนร่วมงานและ หน.หน่วยงานที่น่ารัก หน.หน่วยงานใหม่เป็น หน.ที่น่ารักคุยได้ทุกเรื่อง ฟังได้ทุกเรื่อง ยอมรับฟัง

ความคิดเห็นของลูกน้องจากคนงานต่ำต้อย เก็บขยะ ล้างห้องน้ำ ล้างรถ ดูแลความสะอาด ดูแลคุณผู้ชาย (พุดเล่นคะ) แต่ หน.ที่น่ารักก็สังเกตเห็นความสามารถศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวของข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าทำที่ จี๊ซ่า แต่ข้าพเจ้าชอบคำๆนี้ คำว่า “ จี๊ซ่า ” มันทำให้ข้าพเจ้าสำนึกตนเองไม่ล้มตัวอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าดูแลเรื่องเอกสารในหน่วยงาน ทำหน้าที่ที่ยังไม่เคยทำ มีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา (หน.อยู่เฉยไม่ได้ Hyper active) เพราะ หน.มีการพัฒนาหน่วยงานอยู่ตลอดเวลา สงสัยลมหายใจเข้าออกของ หน.คนนี้ คงมีแต่งงานและก๊างาน จากการร่วมงานกันมา ปัญหาชีวิตครอบครัวของ หน.ก็มีไม่น้อยไปกว่าลูกน้อง บางเรื่องในอีกมุมมอง ของเรื่องครอบครัว หน.ก็ยังเป็นลูกน้องของเรา

เพื่อนร่วมงานมี 5 ชีวิต แต่ละชีวิตมีเรื่องราวมากมาย แต่ละคนมาจากหน่วยงานอื่นๆ ที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานอายุกรรม, หน่วยงานศัลยกรรม, หน่วยงานสูตินรีเวชกรรม โดยมีลุงบุญ เป็นพี่ชายคนโต ป้าต้อยเป็นพี่สาวคนที่ 2 พี่น้อยเป็นพี่สาวคนที่ 3 หัวหน้าที่สี่เป็นพี่คนที่ 4 ส่วนตัวข้าพเจ้าเป็นน้องคนเล็ก (แต่ตัวโต) ทุกคนในหน่วยงานสามารถคุยกันได้ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเงิน เรื่องครอบครัว เรื่องงาน เรื่องห่วย และเรื่องที่พูดคุยกันแทบทุกวันคือเรื่องลูก เพราะแต่ละคนมีประสบการณ์เรื่องลูกที่แตกต่างกัน 4 สาวที่อยู่ในหน่วยงานนี้ล้วนแต่ผ่านชีวิตครอบครัวที่ขมขื่น ผ่านการเป็นแม่ม่าย (ม่ายทั้งสาม) แล้วอยู่กับเทวดา หรือนางฟ้าตัวน้อยๆ กันตามลำพัง เช่นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่าง กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เป็นเช้าวันทำงานวันแรกของสัปดาห์ ข้าพเจ้ามาทำงาน เวลา 0630 น. และเพื่อนร่วมงานก็ตามกันมาในเวลาไล่เลี่ยกัน ด้วยความที่ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบพูดหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าพูดมาก จึงหันไปถามพี่ชายคนโตว่า “ ลุงหยุด 2 วันมีอะไรเล่าให้ฟังบ้าง ” พร้อมกับเอามืออันขาวอวบเรียวงามของข้าพเจ้า แตะลงที่หลังของพี่ชายคนโตเบาๆ แต่ทันใดนั้นเอง ! พี่ชายคนโตก็หันหน้ามาช้าๆ พร้อมกับน้ำตาซึมบนใบหน้า แล้วเดินหายจากพวกเราเข้าไปในห้องน้ำ ข้าพเจ้ารู้สึกงงๆ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกคนในหน่วยงานหันมามองหน้ากันแล้วทุกอย่างในห้องเงียบเหมือนไม่มีใครอยู่ในห้อง สักครู่ใหญ่ๆ ข้าพเจ้าหันไปถามพี่สาวคนโต (ป้าต้อย) ว่า.....เป็นอะไรพี่สาวคนที่ 4 (หน.สี่) หันมาตอบว่าเดี่ยวเราค่อยคุยกัน ดูเหมือนว่า คุณสี่จะรู้อะไรมาบ้างแล้ว และวันนั้นก็เป็นการทำงานที่ห่วย, อยากรู้, อยากรู้อถาม, อยากรู้อคุยกับพี่ชายคนโตแต่ไม่กล้า คุณสี่ก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้พวกเราฟังแล้วบอกกับพวกเรา....ไม่ต้องถาม ไม่ต้องพูดเรื่องนี้อีก สงสารแก ตอนนี้แกคงรู้สึกแย่ ขอให้ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และเป็นกำลังใจให้แกผ่านเรื่องราวร้ายๆ เหล่านี้ หลายวันต่อมา (พี่ชายก็ยังเงียบๆ) พวกเราทั้ง 3 คนไม่รวมคุณสี่ ก็ทราบสาเหตุเพิ่มเติมที่ทำให้ให้น้ำตาถูผู้ชายที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ขยันทำงาน ขยันขึ้นเวร รักครอบครัว เป็นพี่ชายที่แสนดีของข้าพเจ้า และเพื่อนร่วมงาน ต้องหลังน้ำตาออกมาในวันนั้น คงเป็นเรื่องอะไรไปไม่ได้ นอกจากเรื่องลูกบังเกิดเกล้าเท่านั้นที่ทำให้ให้น้ำตาถูผู้ชายไหลออกมาได้ แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี เหตุการณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าและทุกคนในหน่วยงานสัมผัสได้ ถึงความผูกพันที่เรามีต่อกันเพียงแค่เมื่อที่วางลงบน

หลัง ที่ทำให้พี่ชายก็หลังน้ำตาออกมาได้ พวกเราเชื่อว่าหญิงเหล็กทั้ง 4 คนในหน่วยงานของเรา
ก็ต้องมีน้ำตาเหมือนกัน แต่น้ำตาของพวกเราไม่ได้มีไว้เสียใจอย่างเดียว รักนะ จุบ....จูบ

แบกดำ